

ΜΑΝΟΛΙΤΟ ΤΥΛΑΚΙΑΣ

ΕΛΒΙΡΑ ΛΙΝΤΟ

ΔΕΝ ΠΑΙΖΩΜΑΙ!

Εικονογράφηση **Εμίλιο Ουρπερούγα**
Μετάφραση **Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΛΒΙΡΑ ΛΙΝΤΟ

ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΜΑΙ!

ΒΙΒΛΙΟ
3

Εικονογράφηση
Ερίλιο Ουρπερούαγα

Μετάφραση
Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μανολίτο Γυαλάκιας – 3

Ελβίρα Λίντο, *Δεν παίζομαι!*

Elvira Lindo: *¡Cómo molo!*

Εικονογράφηση: Εμίλιο Ουρμπερουάγα

Μετάφραση: Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

DTP: Αλέξιος Μάστορης

Copyright© Elvira Lindo 1996, 2013 και Editorial Seix Barral, S. A. 2013

Copyright© για την εικονογράφηση Emilio Urberuaga 1996, 2013

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στα ισπανικά από τις εκδόσεις Seix Barral / Editorial Planeta, S. A., Βαρκελώνη, 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2023

KET Γ880 ΚΕΠ 635/23 ISBN 978-960-16-8972-2

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

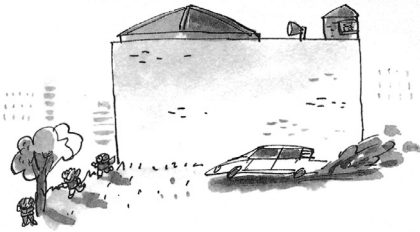
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στη Λάουρα Σαν Χοσέ,
για να μη σβήσει ποτέ το όμορφο χαμόγελό της,
και στον Θεσίταρ Λίντο Τζούνιορ,
για να με θυμάται από τόσο μακριά.*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σαν εκατομμυριούχοι	21
Η Λουίσα έχει πολύ θράσος	32
Υπόθεση ζωής ή θανάτου.	52
Το βαρίδι βουλιάζει	66
«Χορό δώσε μου, και την ψυχή μου πάρε»	78
Αν δεις στον ύπνο σου γοργόνες	91
Μουστάρδας, ο παντοτινός μου φίλος	105
Η επιστροφή του Αυτάρρα	118
Καταραμμένα ζήλια	132
Τα δάκρυα του Αυτάρρα	146
Η ζωή είναι σκληρή.	158
Σημείωση	175

ΤΙΣ ΠΡΟΑΛΛΕΣ ΠΑΙΖΑΜΕ κυνηγητό με τους φίλους μου σε μια αλάνα δίπλα στη φυλακή του Καραμπαντσέλ, όταν ξαφνικά είδαμε ένα αυτοκίνητο να φρενάρει τόσο απότομα, που άρχισαν να σπινιάρουν και οι τέσσερις ρόδες μαζί. Εγώ σκέφτηκα το πιο φυσιολογικό, ότι είχαν έρθει να μας απαγάγουν, να μας κλέψουν ή να εξαγοράσουν τη σιωπή μας. Καλού κακού, έκατσα πίσω από το Βλαμμένο, επειδή το δικό μου το ένστικτο επιβίωσης δουλεύει ρολόι και σε δύσκολες καταστάσεις κάνω ό,τι χρειαστεί για να σώσω το τομάρι μου. Όλοι μας είχαμε παραλύσει: ο Γιχάντ, ο Αρτούρο Ρομάν, ο Πακίτο Μεδίνα, ο Αντάρας... Μόνο η πιπίλα του Βλαμμένου ακουγόταν, επειδή όταν αγχώνεται

ανεβάζει κατά πολύ τον ρυθμό πιπιλισμάτων ανά λεπτό.

Μέσα από τη σκόνη που είχαν σηκώσει οι ρόδες με το φρενάρισμα, μας φάνηκε πως είδαμε έναν νάνο να βγαίνει από το αυτοκίνητο. Όπως καταλαβαίνεις, τα μάτια μας ήταν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες τους. Όταν ο νάνος ξεπρόβαλε μέσα από το σύννεφο της σκόνης, αντιληφθήκαμε πως δεν ήταν νάνος, ήταν ένα παιδί. Στάθηκε απέναντί μας χωρίς να ξέρει τι να πει. Έπειτα βγήκε ένας άντρας, που μάλλον θα ήταν ο πατέρας του, και τον είπε:

«Άντε, όλο το πρωί τον ψάχνουμε, και τώρα δες λες κουβέντα».

Ποιον ψάχνουν; αναρωτήθηκαν οι εγκεφαλοολωνών μας. Το παιδί τόλμησε να μιλήσει τελικά: «Ψάχνω τον Μανολίτο Γυαλάκια».

Όλοι μου οι φίλοι έδειξαν εμένα. Το Βλαμμένο έβγαλε την πιπίλα του και με έδειξε κι εκείνο. Αυτοί είναι όλοι τους σαν κι εμένα, έχουν κι εκείνοι πολύ ανεπτυγμένο ένστικτο επιβίωσης και είναι ικανοί να δώσουν στον πρώτο άγνωστο περαστικό τον καλύτερό τους φίλο, ή και τον αδελφό τους αν χρειαστεί.

Όπως και να 'χει, ήταν εύκολο ναμαντέψει κανείς πως ο Γυαλάκιας ήμουν εγώ, αφού είμαι ο μόνος στην παρέα μου που φοράει γυαλιά.

*«Βασικά, διάβασα το βιβλίο για τη ζωή σου, το Καημένο Μανολίτο, και έχω μερικές απορίες» εί-
πε το παιδί, κι έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη
του.*

Οι απορίες του παιδιού ήταν οι εξής:

- 1. Γιατί λες το Βλαμμένο Βλαμμένο;*
- 2. Από πότε φοράς γυαλιά;*
- 3. Ποτέ κανένας δε σε υπερασπίστηκε από τις επιθέσεις του Γιχάντ του τσαμπονκά;*
- 4. Ποιο είναι το πραγματικό όνομα του Αντά-
ρα Λόπεθ;*
- 5. Γιατί το πάρκο το λέτε Πάρκο του Δέντρου
του Κρεμασμένου;*
- 6. Γιατί ο Μπερναμπέ είναι νονός σου; Γιατί η
Λουίσα κάνει τόσο πολύ κουμάντο στο σπί-
τι σου;*
- 7. Γιατί τη Σουσάνα τη λένε Βρομοβράκα;*
- 8. Το εργοστάσιο με τα λονκάνικα Όσκαρ Μά-
γερ είναι του μπαμπά κάποιου παιδιού που
πάει στην τάξη σου;*
- 9. Γιατί, αφού ο Αντάρας είναι ο καλύτερός
σου φίλος, λες πως είναι βρομύλος και προ-
δότης;*
- 10. Μπορείς να μου εξηγήσεις λίγο καλύτερα
εκείνη τη σφαλιάρα με μηχανισμό χρονοκα-
θυστήρησης;*

11. Πότε αγόρασε ο παππούς σου την πρώτη του μασέλα;
12. Πώς κατάφερε η πρόην χοντρή Γέσσινα να αδυνατίσει;
13. Γιατί ο μπαμπάς σου δεν είναι ποτέ στο σπίτι;
14. Η Λουίσα την αγόρασε την Μπόνι ή τη βρήκε στα σκουπίδια;

Δε συνεχίζω, γιατί εκείνο το παιδί είχε φέρει τουλάχιστον πενήντα ερωτήσεις. Εκείνο το παιδί ήταν από άλλη γειτονιά και είχε έρθει στη δικιά μου μόνο και μόνο για να εξαπολύσει τις τρομερές του απορίες, εντάξει, και επειδή είχε μία θεία στο (Ανω) Καραμπαντσέλ, να τα λέμε κι αυτά. Εγώ είπα σε εκείνο το παιδί πως το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να διαβάσει τον πρώτο τόμο της βιογραφίας μου και πως σύντομα θα μπορούσε να διαβάσει και τον τρίτο, που, βασικά, είναι αυτός εδώ. Του είπα επίσης πως είχε ερωτήσεις που ούτε εγώ ούτε κανείς άλλος μπορούσε να απαντήσει, όπως το γιατί η Σουσάνα φοράει πάντα βρόμικο βρακί, διότι πρόκειται για το είδος των ερωτήσεων στις οποίες ούτε εκατό επιστήμονες από όλο τον κόσμο κατάφεραν να δώσουν απαντήσεις. Τότε ο Γιχάντ, που είχε πρασινίσει από την ακατάσχετη ξήλια του, επειδή για πρώτη φορά στα χρονικά

πρωταγωνιστής ήμουν εγώ, είπε σε εκείνο το παιδί:

«Κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να διαβάσει όλα τα βιβλία του Γυαλάκια· εμένα μου φτάνει που βλέπω τα μούτρα του».

Εκείνο το παιδί είπε:

«Αυτός είναι ο Γιχάντ;».

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε ο Αυτάρας, που είναι λίγο αγρός στον συντονισμό του εγκεφάλου του.

«Κι εσύ είσαι ο Αυτάρας».

«Έχει μαντικές ικανότητες!» είπε τώρα ο Αυτάρας. Κάτι μου λέει πως ακόμα δεν ξέρει γιατί τον φωνάζουμε Αυτάρα.

«Εκείνος με το μπλουζάκι της Ράγιο Βαγιεκάνο είναι ο Πακίτο Μεδίνα» συνέχισε να λέει το παιδί-μάντης.

Το Βλαμμένο άνοιξε διάπλατα το στόμα του από τον πολύ θαυμασμό που ένιωσε, και η πιπίλα του έπεσε κάτω. Την καθάρισε στο παντελόνι μου και την ξανάβαλε στο στόμα του.

«Κι αυτός είναι ο αδερφός σου, Μανολίτο, το...»

«Το μωλό» τον διέκοψε το Βλαμμένο.

«Βασικά, του αρέσει να τον λέω Βλαμμένο μόνο εγώ, που είμαι αδερφός του και αρχηγός του».

«Κι αυτός ποιος είναι;» ρώτησε το παιδί, δείχνοντας τον Μουστάρδα.

«Είναι ο Μουστάρδας, ο καινούριος μου φίλος

για όλη μου τη ζωή. Στο τρίτο βιβλίο υπάρχει ολόκληρο κεφάλαιο αφιερωμένο σ' αυτόν».

«Ο Μουστάρδας έχει πολύ θράσος, ήρθε τελευταίος και εμφανίζεται όσο κανένας άλλος» παραπονέθηκε ο Αρτούρο Ρομάν.

Το παιδί-μάντης ήξερε επίσης πως εκείνος που είχε μιλήσει ήταν ο Ρομάν, που μια ζωή γκρινιάζει για τον ίδιο λόγο. Μου είπε ότι θα του άρεσε πολύ να γνωρίσει τον παππού μου, να δει αν είναι τόσο αστείος όσο τον περιγράφω, να επιβεβαιώσει αν πράγματι το περουκίни του Μπερναμπέ φαίνεται τόσο όσο λέω, να δει αν είναι αλήθεια πως η Λουίσα και η Μπόι (η σκυλίτσα της) μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό, αν τα χαστούκια της μαμάς μου ξεπερνούσαν σε δεξιοτεχνία εκείνα της δικής του και, κυρίως, θα ήθελε σαν τρελός να τον ανεβάσει ο μπαμπάς μου στο μεγάλο φορτηγό Μανολίτο, να είναι βράδυ, με όλα τα φώτα αναμμένα και να βαρράει την εκκωφαντική κόρνα. Αλλά ο μπαμπάς του μυστηριώδους παιδιού τού φώναξε από το αυτοκίνητο πως είχε περάσει η ώρα. Προτού φύγει, μου είπε:

«Στο επόμενο βιβλίο θα μπορούσες να κάνεις μια λίστα με τα ονόματα όλων των χαρακτήρων και να λες ποιοι είναι, για να μην μπερδεύεται ο αναγνώστης. Γεια σου, φίλε».

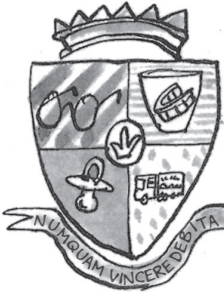
Ο πατέρας του έφερε το αυτοκίνητο κοντά μας

και σήκωσε καινούριο σύννεφο σκόνης. Ο άγνωστος φίλος χάθηκε μέσα στον καπνό και το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε τόσο γρήγορα, που μερικές φορές, όσο περνάει ο καιρός, αναρωτιόμαστε αν ήταν κάποια εμφάνιση μεταφυσική, ένα από εκείνα τα παραφυσικά φαινόμενα που είναι τόσο συχνά στο Άνω Καραμπαντσέλ και φέρουν στη γειτονιά μας μελετητές με μουστάκια απ' όλο τον κόσμο.

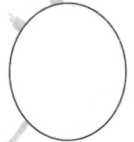
Χάρη στον ανώνυμο φίλο μου, συνειδητοποίησα πως από τότε που άρχισα να διηγούμαι τη ζωή μου έχω πολύ περισσότερους φίλους απ' όσους θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ, παρόλο που δεν έχω δει τα πρόσωπά τους, ούτε ξέρω τα ονόματά τους.

Έγραψα τη λίστα που μου ζήτησε. Ο Πακίτο Μεδίνα με βοήθησε να τη φτιάξω και μου είπε πως λέγεται «γενεαλογικό δέντρο» και πως είναι κάτι που κάνουν οι βασιλιάδες ή πρόσωπα σαν και μένα με ιστορικό ενδιαφέρον.

Στο κλαδί που είναι αφιερωμένο στα φιλαράκια μου υπάρχει μια κενή θέση για σένα, για να γράψεις το όνομά σου και να ζωγραφίσεις το πορτρέτο σου ή να βάλεις μια μικρή φωτογραφία σου. Το σύνθημά μου είναι πως οι καλύτεροι φίλοι είναι αυτοί που δε γνωρίσαμε ακόμα.

ΧΡΕΟΣ

1. Η αρχή του σύμπαντος κόσμου.
2. Μερικά χρόνια μετά την αρχή του σύμπαντος...
3. Ένας Μανολίτο σε τέσσερις τροχούς
4. Εγώ και ο βασιλιάς του σπιτιού
5. Η Λουίσα, ο νονός μου ο Μπερνάρμπέ και η Μπόνι, σχεδόν κόρη γι' αυτούς, σχεδόν ξαδέερφη για μένα.
6. Ο θείος Νικολάς και η αρραβωνιαστικιά του από το Όσλο.
7. Ο φοβερός φίλος μου Αντάρας Λόπεθ, ένας βρομοπροδότης με ψυχολογικά προβλήματα.
8. Γιχάντ, ο προβληματικός τσάμπουκας.
9. Σουδάνα Βρομοβράκα, στον κόσμο της.
10. Μουστάρδας, ο οδοντίατρος της όπερας.
11. Πάκιτο Μεδίνα, το βασιλείο του δεν είναι από αυτόν τον (παγκόσμιο) κόσμο.
12. Εσύ αυτοπροσώπως.
13. Η κυρία Αδουνθιόν, διευθύντρια της φυλακής όπου φοιτώ.

Σαν εκατομμυριούχοι

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ, όταν γύρισα στο σπίτι με τον έλεγχο, η μαμά μου διάβασε μόνο τον βαθμό κάτω από τη βάση που μου είχε βάλει η κυρία μου στα Μαθηματικά. Καρφί δεν της κάηκε για όλα τα υπόλοιπα μαθήματα που είχα περάσει. Βγήκε για να κλάψει στην αγκαλιά της πολυαγαπημένης Λουΐσα της καρδιάς της. Ο παππούς μου μου είπε:

«Η μάνα σου διάλεξε λάθος καριέρα, θα μπορούσε να έχει γίνει μια πρώτη τάξεως ηθοποιός χαρακτήρων».

Τις επόμενες μέρες με κοιτούσε με μάτια που ξεχείλιζαν πικρία, θυμίζοντάς μου κάθε λίγο και λιγάκι πως ήμουν το χαζό παιδί που είχε κοπεί σε ένα

εύκολο μάθημα. Τόσο άχτι με είχε, που τη μέρα που η Λουΐσα έφευγε για τις διακοπές της στην έπαυλή της στο Μιραφλόρες ντε λα Σιέρρα η μαμά μου της είπε για να το ακούσω εγώ:

«Εμείς δε θα φύγουμε εξαιτίας αυτού του νιάνιάρου. Ο πατέρας του κι εγώ έχουμε χάσει τον ύπνο μας από τότε που κόπηκε στο αναθεματισμένο μάθημα».

Εμένα με έπιασε μεγάλη στενοχώρια που είχα έναν μπαμπά και μια μαμά οι οποίοι αντί να κοιμούνται κοιτούσαν το ταβάνι σιωπηλά και σκέφτονταν τον γιο τους που δεν έλεγε να μάθει την προπαίδεια του εννιά, μια προπαίδεια που δεν την εύχομαι ούτε στον χειρότερο εχθρό μου.

Πήγα σε μια γωνιά, ακριβώς πίσω από το έπιπλο-μπαράκι, και άρχισα να κλαίω (άρχισα να κλαίω κάπως δυνατά για να με ακούσουν: το να κλαις μόνος σου, και μάλιστα για τα καλά, το θεωρώ χάσιμο χρόνου). Όταν ήρθε να με βρει η μαμά μου ένα λεπτό αργότερα, ήμουν ένα παιδί απαρηγόρητο, με μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα και ρουθούνια πλημμυρισμένα μύξες. Ακόμα και το πιο αναισθητο πλάσμα στον κόσμο (η μαμά μου) θα με είχε λυπηθεί, αλλά εκείνη απλώς πέταξε την ακόλουθη φράση:

«Εντάξει, γιε μου, φτάνει τώρα, όπως και να 'χει, θα έχεις πάντα μια οικογένεια που θα σε βοηθάει σε κάθε σου αποτυχία».

ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΜΑΙ!

Ο Μανολίτο Γουαλάκιας πολύ θα ήθελε να έχει ένα χωριό για να πηγαίνει διακοπές με την οικογένειά του το καλοκαίρι. Ενώ οι φίλοι του του στέλνουν καρτ ποστάλι από εξωτικούς προορισμούς όπως το Καρκαχέντε και το Μιράντα ντε Έμπρο, το (Άνω) Καραμπαντσέλι μοιάζει με έρημο πλανήτη. Όμως ο Μανολίτο θα ανακαλύψει σύντομα πως τα φαινόμενα απατούν. Μετά την περιπέτεια στην ποίνα με τον παππού Νικολλάς, τις τρέφες με το Βλαμμένο στο σπίτι της Λουίσα, τη θεία Βίκινγκ και τον νέο του φίλο «για όλη του τη ζωή», τελικά το καλοκαίρι στο σπίτι είναι πολύ πιο άπαιχτο απ' όσο νόμιζε.

**«Κλασικό έργο της παιδικής λογοτεχνίας...
μαγνήτισε τους συνομήλικούς του στον πραγματικό
κόσμο μέσα από το γέλιο και την τρυφερότητα,
και άγγιξε εξίσου πολλούς ενήλικες».**

Μάρτα Καμπαγέρο, *El Cultural*

**«Ένας πισωρικός της γειτονιάς
με μια ευφάνταστη λεκτική ευφυΐα».**

Άνχελες Λόπεθ, *La Razón*

**«Ένα από τα πιο αγαπημένα παιδιά
της ισπανικής λογοτεχνίας».**

Vanity Fair

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-8972-2

9 789601 689722 >

Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 12972